

helt Frugt. — Det ærede Medlem mener, at der er et inderligt Ønske hos Landstingets Flertal, saa vel som hos mine Venner om at komme ud af de nu bestaaende og ind i grundlovmæssige Tilstande. Jeg tvivler ikke paa, at det er det ærede Medlems Ønske, naar han siger det, og at han mener, at Tinget har vist i Gerningen, at det nærer et saadant inderligt Ønske derved, at man har sendt et Lovforslag om Statspoliti for 5—6 Aar siden over i det andet Ting, hvor det ikke blev vedtaget. Jeg tror alligevel ikke, det ærede Medlem vil betragte det som Bevis paa, at der er gjort noget virkeligt Forsøg paa at komme ud af den nu bestaaende Tilstand, naar Landstinget beholder Lovforslaget om Gendarmen i Pant her i Tinget og sender et andet Lovforslag om Statspoliti over og forlanger, at det andet Ting skal vedtage det, forinden Lovforslaget om Gendarmen bortfalder. Jeg haaber, at det vil almindelig erkendes, at det er en Fremgangsmaade over for det andet Ting, som ikke er ganske i sin gode Orden, og jeg antager og tror, at den almindelige Opfattelse vilde være den, at man ikke vilde være synderlig Afgtelse for det Ting, der lod sig byde en saadan Fremgangsmaade.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Stridens Oprindelse skal jeg ikke følge det ærede Medlem videre. Jeg skal blot sige, at det ærede Medlem befinder sig i en Misforstaaelse, naar han siger, at Landstinget havde stillet den Fordring, at Landstinget paa Finansloven skal gaa ind paa, hvad det andet Ting havde besluttet. Jeg skal i den Henseende blot minde om, hvad der passerede i Fællesudvalget de sidste Dage i Marts 1885, hvor Folketingets Finansudvalgs Ordfører Gang efter Gang tilbød at ville gaa med til en hvilken som helst Bevilling, som kunde paabises at være nødvendig til Statshusholdningens forfarlige Jørelse. Det vidner ikke om, at man har krævet, at dette Ting absolut skal gaa med til alt, hvad det andet Ting havde besluttet.

Saa skal jeg gøre en Bemærkning endnu, inden jeg slutter. Om Trangen til Gendarmene og deres Nytte er der blevet talt saa ofte, ogsaa i Dag. Jeg har haft Lestighed til at imødegaa disse Udtalelser saa ofte, og jeg skal ikke videre komme ind paa at gentage mine Udtalelser i saa Henseende, men jeg skal med Hensyn til de Andragender, der ere anførte, sige, at jeg vel ved, at det hist og her er blevet Mode at komme med saadanne Andragender, og jeg ved ogsaa, at der kan findes enkelte, man forhen har kaldt Benstromænd, blandt Un-

derskriverne paa saadanne Andragender; men et kan jeg sige med Bestemthed: naar det baade fra den højtærede Krigsministers og det ærede Medlems (Kumps) Side siges, at Gendarmene ere populære, og at Benstromænd rundt omkring i Landet ere med til at anerkende deres Nødvendighed, saa er det en stor Misforstaaelse. Jeg kender ikke en Benstromand i hele Landet, som deler denne Opfattelse. Jeg ved ikke rettere, end at Benstre i det hele taget Landet over ser paa Gendarmene som et levende Vidnesbyrd om de nuværende ulovlige Tilstande, og for saa vidt der overhovedet skal være Tale om, at der er Trang til at opretholde Gendarmene, kan jeg kun forstaa det paa en Maade, nemlig paa den, at de gaa som tavse Vidner og ved deres Nærværelse fortælle os, hvilke Tilstande vi leve under. — Naar Brønderselev blev nævnt som et Vidnesbyrd for Trangen til Gendarmen, saa maa jeg i Anledning af den bekendte Brønderselevhistorie i 1886 sige, at der er mange Hundreder deroppe, som ville bevidne, at det var Gendarmernes Nærværelse, der forarsagede Uordenen og Uroen; saa snart den nu afdøde Herredsfoged sørgede for at faa dem bort, kom der øjeblikkelig Ro og Orden til Stede.

Th. Nielsen: Det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds (Kump) har fuldstændig bekræftet den Opfattelse, jeg udtalte, nemlig at Gendarmeninstitutionen, og den foreløbige Lov derom, er et Led af den politiske Kamp mod den anden Side, nemlig mod Benstre. Han sagde udtrykkelig, at man vilde vedblive at opretholde den, indtil man fik en ordinær Finanslov. Nu kunde man ogsaa sige, at en ordinær Finanslov vil komme til Stede, naar de foreløbige Love forsvinde. Det er mig — og jeg antager ogsaa den ærede Landstingsmand — bekendt, at en af Forhindringerne for at faa en ordinær Finanslov netop er de foreløbige Loves Opretholdelse, saa man skal altsaa hellere vende Sætningen om. Og naar det virkelig er den ærede Landstingsmands Ønske at faa en ordinær Finanslov, lad saa de foreløbige Love gaa deres Gang til det andet Ting, og lad dette frit forhandle og beslutte om dem. — Dernæst sagde den ærede Landstingsmand, at det var nødvendigt, at vi fik et Statspoliti; inden vi fik det, kunde Gendarmene ikke falde bort. Jeg ved virkelig ikke, hvad der giver den ærede Landstingsmand Berettigelse til at tale i hele Lovgivningsmagtens Navn om, hvad der er nødvendigt; hverken han eller jeg er berettigede dertil; vi kunne have vor Mening derom,